

La *Library of Congress Classification* a la biblioteca de la Universitat Pompeu Fabra

ANNA BAIGES I MIRÓ*
XAVIER BRUNET I SAHÚN*
MONTSERRAT ESPINÓS I FERRER*

Resum: Aquest article és una exposició sobre com, quan i perquè en la tria de la *Library of Congress Classification* (LCC) per part de la Biblioteca de la Universitat Pompeu Fabra. S'exposen, en primer lloc, els requisits que aquesta biblioteca demanava a una classificació, i es mostra com la LCC els compleix. Tot seguit es fa una descripció sumària de l'estructura general i de la notació de la classificació. A continuació, es descriuen alguns aspectes de la seva aplicació al fons bibliogràfic de la UPF. Finalment, es fa una aproximació a la classificació des del punt de vista, eminentment pràctic, de l'usuari final.

1. Antecedents

La Biblioteca de la Universitat Pompeu Fabra va inaugurar-se l'octubre del 1990. En els mesos de treball anterior a la inauguració, el període de constitució inicial de la Biblioteca, es van definir, d'una banda, els elements bàsics que l'havien de caracteritzar i, de l'altra, les línies d'actuació que s'havien d'iniciar en el futur. Es va delimitar i configurar, doncs, el model de la que havia de ser la Biblioteca de la UPF.

L'observança estricta de les tradicions no és un costum gaire positiu si la tradició observada no representa un element viu i no té un sentit dinàmic i de pro-

* Biblioteca de la Universitat Pompeu Fabra.

jecció cap al futur. La tradició no ha de ser una rêmora que lligui els homes –i les biblioteques– de mans i peus impeding-los el progrés i la modernització. Per això és important no deixar-se emportar per la rutina de tasca quotidiana, i per això cal mantenir l'element renovació com un dels factors que han de presidir l'univers de valors de les nostres biblioteques. En aquest sentit, pot afirmar-se que la situació de la Biblioteca de la UPF era, en aquells moments, una situació òptima: molt rarament es dóna, en el nostre àmbit, la creació d'una biblioteca des de zero, el punt de partida absolut. Per a bé i per a mal, no hi havia ni costums ni tradicions: res que o bé en llastés el funcionament o bé li donés solidesa. Era possible, per tant, iniciar aquesta renovació d'una manera gairebé essencial. La revisió es convertia en el mètode i en l'esperit de la nova institució. Entre molts d'altres, un dels temes que en aquells moments va ser motiu de reflexió i de revisió va ser el de la classificació topogràfica.

Quin sistema de classificació era el que s'havia d'utilitzar: aquesta qüestió va ser plantejada i discutida àmpliament. Calia mantenir-se fidel a les tradicions? Era possible pensar en un canvi? Era factible realitzar-lo? Quins resultats es demanaven? Quines millores aportava aquest canvi? Quin era el sistema que millor satisfia les expectatives que s'havien perfilat per a aquesta biblioteca?

El programa d'acció per a la classificació tenia una gran dificultat: el temps. El període de constitució inicial de la Biblioteca, que abans citàvem, va ser un període relativament curt si es té en compte la situació, de la qual també hem parlat més amunt, de sortida des del punt zero. Tot estava per fer: no hi havia ni local, ni fons ni personal. Calia treballar, amb decisió i rapidesa, contra l'avidesa del temps que, en casos com aquest, literalment, fuig. Per tant, del contrast amb la realitat immediata, va sorgir la certesa que, fos com fos i malgrat les "bones intencions", no era possible tirar endavant l'acció. No hi havia prou temps. Calia, si més no, de moment, "aparcar" el tema. Dit d'una altra manera, una retirada a temps pot ser una gran victòria.

Per què? Per què s'havia d'abandonar el tema? Per què calia desestimar la possibilitat d'un canvi? Escollir un sistema de classificació diferent d'aquell que la major part, per no dir la totalitat, dels bibliotecaris d'aquest país coneixiem, volia dir començar una etapa de formació que retardava considerablement la posada en marxa de tots el processos. A més, des del punt de vista tàctic, aquesta formació era molt difícil de ser duta a terme ja que les incorporacions del personal a la Biblioteca van ser molt esgraonades. La voluntat inicial de resoldre de forma definitiva el sistema de classificació va quedar ajornada perquè manava la pressió del calendari.

Calia prendre una decisió ràpida i efectiva, que si bé no resolgués tots els problemes tampoc no en plantejés de nous a curt termini. Finalment, es va decidir començar amb un sistema basat en la classificació decimal universal, amb elements de la classificació de la Universitat de Friburg, només per a obres de dret. Aquell sistema era molt senzill, tant d'aplicar com d'interpretar, fàcil i, con-

següentment, pràctic; tant per als bibliotecaris com per als usuaris. En aquells moments, i ara encara, la Biblioteca de la UPF era una biblioteca de mides reduïdes, tanmateix els horitzons d'una biblioteca universitària no tenen límits, i el creixement és sempre indefinit. I aquí ja apareixia el primer problema, no a curt, però sí a mig termini. Perquè de les mateixes qualitats d'aquest sistema de classificació topogràfica, se'n derivava la seva més important feblesa: era insuficient. Amb un fons reduït, era una eina de molta utilitat, però a mesura que el fons creixia, la classificació anava quedant curta. El tema del sistema de classificació era un tema que la Biblioteca de la UPF tenia pendent. Calia desaparcar-lo sense dilacions. Sabíem que ens trobàvem en una situació provisional i que calia resoldre-la al més aviat possible. En el moment en què la dinàmica del funcionament ho va permetre, es va replantejar la qüestió d'un possible canvi de sistema de classificació d'una manera seriosa i definitiva, a fons.

2. La tria

Per començar, es van fixar tres fases en el procés de selecció:

a) Aquesta primera fase és, potser, la més important per tal com condiciona les dues següents, ja que s'hi estableixen els objectius –què volem?– que ens marcaran la decisió final.

Consisteix a establir les condicions, o requisits previs, que la classificació que resultés escollida volíem que, indefectiblement i com a mínim, els complís. Aquests mateixos requisits ens havien de permetre, en la segona etapa, l'estudi de les classificacions, i en la tercera, la comparació objectiva i la tria definitiva:

Els trets necessaris, sine qua non, van quedar definits així:

- Que fos universal.
- Que fos única per a tota la Biblioteca.
- Que, evidentment, permetés el lliure accés.
- Que fos prou desenvolupada perquè no ens hipotecués el futur.
- I, finalment, que fos rigorosa en el tractament temàtic.

b) La segona fase consistia en l'estudi de diversos sistemes de classificació. Per a aquest estudi, es va reunir documentació, es van fer viatges a diverses biblioteques de l'Estat i de fora, es van consultar d'altres professionals, etc.

De fet, va ser el període més llarg i més treballós. D'entre totes les accions empreses, val la pena remarcar-ne les següents:

- Visita a una biblioteca especialitzada en dret comparat, amb una classificació especialitzada i elaborada ad hoc: la Bibliothèque du Institut suisse de droit comparé, a Lausana.
- Visita a la Biblioteca de la UPF d'una bibliotecària de la universitat de Harvard, senyora J. Yackle, amb la missió d'assessorament tècnic.

El tema del possible canvi de classificació va ser també portat i àmpliament debatut en el si de la Comissió de Biblioteca, òrgan rector i decisor a la UPF per a les qüestions relatives a la Biblioteca, i composta de membres del personal acadèmic i de la pròpia Biblioteca.

c) La tercera i última fase era la definitiva. Calia treure conclusions de l'etapa anterior, comparant dades, i escollir definitivament.

I definitivament es va arribar a la conclusió que la *Library of Congress Classification* era la que complia el major, i millor, nombre de requisits que s'havien definit. És a dir, els complia en més quantitat i, també, en més qualitat. O, dit d'una altra manera, era la que oferia més avantatges, perquè –i aquesta va ser una altra conclusió a què es va arribar en aquesta fase, conclusió ja vagament pressentida per alguns amb anterioritat– de classificació perfecta no n'hi ha cap.

3. Elecció de la *Library of Congress Classification*

Quins són els trets de la *Library of Congress Classification* (LCC) que van satisfer i que van fer decidir per la seva adopció per als fons de la Biblioteca de la UPF?

Primer de tot, es tracta d'una classificació universal, és a dir, una classificació que abasta totes les matèries. Fins a aquell moment, s'havien trobat i examinat altres classificacions que resultaven francament interessants per altres motius, però que tenien un gran inconvenient: eren classificacions especialitzades, només cobrien una àrea temàtica. Una biblioteca universitària és temàticament multidisciplinària, per tant, de cap manera no es podia escollir una classificació que no pogués abastar el contingut de tots els documents; i tampoc no es podia acceptar, òbviament, que el fons bibliogràfic quedés parcel·lat en diversos sistemes de classificació. Hi havia d'haver una classificació única per a tots els fons i per a totes les nostres biblioteques. I no només es requeria una classificació única, sinó també una aplicació única de la classificació. Hi ha classificacions, sobretot si són jeràrquiques, que admeten diversos nivells d'aplicació, des d'un nivell més sumari a un de més aprofundit. I hi ha centres, universitats, totes les biblioteques dels quals, teòricament, utilitzen el mateix sistema de classificació. Ara bé, a la pràctica, passa que, en el moment d'utilitzar-lo com a signatura topogràfica, no actuen uniformement, depenent de vegades del centre, de vegades del tipus de document. Això sense comptar el fet que hi ha moltes institucions que utilitzen, en les seves diverses seus, diferents sistemes de classificació.

La Biblioteca de la UPF és una única biblioteca. Malgrat la descentralització dels punts de servei als usuaris, tota la gestió i el funcionament bibliotecari és únic. Tots els fons bibliogràfics, estiguin dipositats físicament en una seu o en una altra, són fons de la Biblioteca de la UPF. L'usuari, que ho és de la Biblioteca en la seva globalitat, sap que, en qualsevol localització, els documents estan dis-

posats segons el mateix procediment (un únic sistema de classificació) i sap, a més, que troba un document en el mateix lloc i amb la mateixa descripció topogràfica (aplicació única de la classificació).

Aquest punt és molt important si tenim en compte dos factors que s'interrelacionen: d'una banda, que el catàleg bibliogràfic és únic, evidentment, per a totes les biblioteques, i, de l'altra, que la classificació, a més de complir la seva funció primera, la topogràfica, constitueix un element important de recuperació temàtica en línia. Era necessari, doncs, establir aquests dos principis: classificació única i aplicació única de la classificació, per tal que la coherència de la consulta i la recuperació de la informació fos correcta, i per tal que l'usuari, final o bibliotecari, pugui realitzar la seva recerca sistemàticament i amb total garantia d'exhaustivitat.

La LCC és un dels sistemes de classificació més utilitzats a les biblioteques americanes, biblioteques que, totalment o parcialment, són de lliure accés. Per tant, era clar que el sistema funcionava per a l'usuari. De fet, a més de permetre el lliure accés, la signatura presenta unes característiques, de les quals parlarem més endavant, molt importants per a la recuperació de la informació directament en el prestatge.

A més, vam veure que la LCC era una classificació prou àmplia i prou desenvolupada com perquè no hipotequés el futur creixement dels fons. La classificació no es quedaria petita per molt que els nostres fons augmentessin. No calia témer gens ni mica per l'adequació de la classificació al desenvolupament de la col·lecció. La garantia d'èxit en aquest aspecte, la donaven la pròpia Library of Congress i la seva implantació massiva a tantes biblioteques, sobretot acadèmiques i universitàries, dels Estats Units.

La LCC presentava encara molts altres avantatges. Tenia al seu favor el fet que era una classificació sustentada i suportada per una institució viva, dinàmica i que la manté. La comunicació amb el "centre emissor", amb les "autoritats" era possible i fàcil. Els responsables de la creació i de l'actualització posterior no constitueixen una entitat dispersa i difícilment accessible sinó un centre actiu, al qual hom es pot adreçar quan convé. A més, dos bibliotecaris de la Universitat Pompeu Fabra van fer una estada de dues setmanes a la Library of Congress per fer un aprofundiment més alt en el seu estudi. Aquest viatge ha obert també la possibilitat de mantenir contactes posteriors per tal de resoldre dubtes, aclarir aspectes, etc.

Un altre punt importantíssim a tenir en compte és el gran ús que es fa, en els centres catalogràfics, de bases de dades bibliogràfiques externes, i especialment americanes, tant per a la catalogació per còpia, com per a la simple consulta catalogràfica: és remarcable, per exemple, la utilització que es fa en aquests moments de la base de dades *Bibliofile* en què es troba un percentatge molt alt de registres pertinents. Per tant, resultava ser una classificació econòmica pel gran nombre de registres bibliogràfics que es poden extreure, per copiar, d'aquesta base de dades, i que, evidentment, tenen la signatura topogràfica de la Library of Congress ja

construïda. Cal remarcar que aquest és, d'entre els avantatges addicionals, un dels més rellevants, pel alt grau que comporta de rendibilització de feina.

En aquest mateix sentit, un altre component que va ser també examinat és el fet que en la llista d'encapçalaments de matèria de la Library of Congress, *Library of Congress Subject Headings*, (LCSH), tant en versió paper com en versió CD-ROM, una gran part dels encapçalaments van acompanyats del número de classificació corresponent. Si la Biblioteca de la UPF utilitza la LCSH per atorgar els encapçalaments de matèria als seus registres bibliogràfics, era clar que la conjunció dels dos factors podia produir un bon rendiment en la tasca catalogràfica.

En definitiva, amb tots aquests "trufos", la LCC va resultar ser la candidata amb més punts i més ben situada per a la passarel·la final. També caldria reportar aquí l'entusiasme que alguns membres del personal acadèmic van demostrar-hi, punt que va acabar d'inclinar la balança. El seu regnat no ha de ser, però, només per a un any. Per ara, en porta ja gairebé dos i podem dir que és tan bella com el primer dia, si no més.

4. El canvi

4.1. La formació

Si bé fins ara només han estat citats els avantatges que la classificació presentava, és cert que, en assumir la decisió, es feia palesa una dificultat important que calia tenir molt en compte: l'escàs, o potser nul, coneixement d'aquesta classificació per part dels bibliotecaris que en aquell moment ja treballaven a la Biblioteca i dels que en el futur hi arribessin. Calia, per tant, emprendre una acció inicial de formació, convenientment organitzada, per tal de superar aquest obstacle inicial. Per tant, previ a la posada en marxa de l'aplicació de la nova classificació, va tenir lloc un curs sobre la LCC que va rebre tot el personal bibliotecari. Durant tota una setmana, intensivament, una bibliotecària de la Universitat de Harvard va impartir un curs sobre la LCC a la Biblioteca de la UPF. Aquest va ser el punt d'arrencada d'un procés d'aprenentatge que, evidentment, va continuar durant molt de temps i que, de ben segur, no pot donar-se per completament acabat. Ara bé, es pot assegurar que aquella dificultat ha estat del tot vençuda i el procés pot ser qualificat com un èxit. I això gràcies a la professionalitat, l'entusiasme i el bon treball del personal que s'hi ha dedicat. Pel que fa a les noves incorporacions, l'aprenentatge de la LCC és un dels aspectes en què es fa més èmfasi de tota la formació inicial

4.2. La reclassificació

Presa la decisió i realitzat el curs preliminar de formació, començava, dia D, hora H, la feina d'aplicar, amb tota normalitat, la nova classificació als fons bi-

bliogràfics de la Biblioteca de la UPF. La feina tenia dues etapes o dues dimensions diferents: d'una banda, la reclassificació de tot el fons fins llavors catalogat i classificat, de l'altra, l'aplicació de la classificació als nous documents que s'anessin catalogant. Les dues feines eren en realitat la mateixa, però la primera, sobretot, comportava uns problemes tàctics més importants: la recuperació dels documents, el canvi de topogràfic, el canvi de teixells, la reordenació, etc. De fet, ambdues feines es van realitzar simultàniament, donant preferència especialment a la primera. Després d'uns mesos de feina, la reclassificació es va acabar i avui tot el fons de la Biblioteca de la Universitat Pompeu Fabra porta la signatura topogràfica de la Library of Congress.

Com a característiques més importants d'aquesta etapa intermèdia de reclassificació, etapa en la qual, com és patent, convivia dos sistemes de classificació, cal esmentar que, d'una manera o una altra, hi va participar pràcticament tot el personal de les àrees de Catalogació i de Serveis als Usuaris; que es va intentar fer ús de totes les eines catalogràfiques a l'abast per tal de facilitar la feina de reclassificació i així accelerar-la.

5. La Library of Congress Classification

Fins aquí hem vist ràpidament els motius de canvi de classificació a la Biblioteca de la Universitat Pompeu Fabra i els motius de la tria de la LCC. Aquesta breu explicació prèvia ens ajuda a situar-nos i centrar-nos en el tema: què és i com és la *Library of Congress Classification*?

5.1. Antecedents històrics

La LCC és un sistema de classificació creat i desenvolupat, des dels seus inicis, exclusivament per i per a la col·lecció bibliogràfica de la Library of Congress. Aquesta classificació, però, ha arribat a ser una de les dues (l'altra és la *Dewey Decimal Classification*) més utilitzades als Estats Units, sobretot en biblioteques acadèmiques, universitàries i de recerca, com ja hem comentat abans. Possiblement, la raó més poderosa d'aquesta àmplia extensió en el seu ús a d'altres biblioteques sigui la disponibilitat dels registres catalogats de la Library of Congress, és a dir, a la difusió i distribució dels registres de la LC a d'altres biblioteques, inicialment a través de catàlegs impresos i fitxes i, avui, amb el concurs de les noves tecnologies, a través de microfites, cintes, discos o xarxes de transmissió de dades.

La LCC neix, com hem dit a la LC. De fet, abans d'arribar al sistema actual, al llarg de la seva història, la LC utilitza diverses classificacions, la primera de les quals, curiosament, es basava en les mides dels documents. Des del 1800, any que es pot donar com de fundació de la LC, han canviat els ordenaments i les classificacions fins a arribar a la que avui coneixem com a LCC. A partir de la classificació de 1890, en què la LC comptava ja amb un milió de documents, es

comença a generar la classificació tal com avui la coneixem: una classificació alfanumèrica, universal, utilitària, que segueix el principi de la "justificació literària".

La classificació és creada en funció dels fons de la LC, és una classificació, doncs, utilitària. És a dir que els documents són previs a la classificació i no com passa amb d'altres classificacions que es basen en sistemes més o menys filosòfics de classificació general del coneixement humà i que s'apliquen a posteriori als fons bibliogràfics. Aquesta classificació es construeix segons les necessitats concretes de la LC, segons els seus fons. L'elaboració de cada taula és portada a terme per especialistes en la matèria, tenint en compte, d'una banda, el volum i les característiques de la col·lecció d'aquella matèria ja existent a la LC i, de l'altra, les previsions de desenvolupament d'aquella mateixa col·lecció segons les necessitats de creixement de la biblioteca. Aquest punt potser ens explicaria el major desenvolupament de les taules relatives a les ciències socials en general i a dret en particular: pensem que la LC, com diu el seu nom, és originàriament la Biblioteca del Congrés dels Estats Units; és, doncs, una biblioteca parlamentària que assumeix posteriorment la condició de biblioteca nacional. Per això, també, en la classificació són més desenvolupades les entrades per a tots els temes que fan referència al món anglosaxó, ja sigui pel que fa a la llengua, a l'àmbit geogràfic, etc.

En aquest mateix sentit, podem parlar del desenvolupament i manteniment de la classificació. Com que no és una classificació creada a priori i en abstracte, el seu manteniment es basa en el que s'anomena "justificació literària". El desenvolupament de les taules ve donat en funció de la literatura publicada. En realitat, de la literatura publicada i arribada als Estats Units i, encara més concretament, a la LC. És a dir, s'obre un nou número de la classificació o es fa qualsevol altre canvi quan hi ha un nombre de documents suficient a la col·lecció de la LC que ho justifiqui.

D'aquest fet i del fet que no és una classificació prèviament dissenyada, la qual presentaria un equilibri entre totes les parts, deriva que no hi hagi simetria en la totalitat de les taules: unes són més desenvolupades que les altres, o més complexes que les altres, o presenten un funcionament diferent.

5.2. Estructura general

La LCC és una classificació universal en què el coneixement i la realitat estan dividits en 21 classes principals que corresponen a grans branques d'estudi. Aquestes grans branques se subdivideixen en subclasses que representen disciplines dins de les grans matèries.

Un sumari molt resumit de la classificació és el següent:

- A. Obres generals
- B. Filosofia. Religió
- C. Ciències auxiliars de la història
- D-F Història
- G. Geografia. Antropologia

- H. Ciències socials
- J. Ciències polítiques
- K. Dret
- L. Educació
- M. Música
- N. Art
- P. Filologia i lingüística. Literatura
- Q. Ciència
- R. Medicina
- S. Agricultura
- T. Tecnologia
- U. Ciència militar
- V. Ciència naval
- Z. Bibliografia. Biblioteconomia

Dins de cada subclasse, les subdivisions es fan per forma, lloc, temps, matèria o tema, utilitzant números sencers de l'1 al 9999. La progressió va del general al més particular. No és, doncs, una classificació jeràrquica, tot i que en la seva presentació tipogràfica (les taules) sí que ho és.

És una classificació enumerativa, no sintètica. D'aquí ve, la gran amplitud i volum de les seves taules (48 volums). Les característiques comunes a totes les taules són: una introducció, amb la història de la taula; una sinopsi general de les subclasses de la taula; un sumari particular de cada subclasse; el cos de la taula; les taules auxiliars que s'hi utilitzen i finalment, l'índex alfabètic.

5.3. Notació

Utilitza un sistema alfanumèric. La signatura topogràfica (call number) està formada per:

- Class number: les classes principals representades per lletres majúscules més les divisions dins de cada subclasse representades per números sencers correlatius, amb la possibilitat d'afegir decimals infinits quan la taula ho requereix.
- Book number: "número de Cutter", que és una combinació formada per la primera lletra de l'entrada principal i uns números que corresponen a les lletres següents creats a partir d'unes taules; i, com a segon element, l'any de publicació.

5.4. Mètodes de creixement i actualitzacions

Hi ha cinc mètodes possibles de creixement de la classificació:

- Fent servir les lletres no utilitzades.
- Afegint-hi una tercera o quarta lletra.

- Assignant-hi números encara no utilitzats.
- Subdividint decimalment números sencers.
- Subdividint per números de Cutter, que en aquest cas, indicarien matèria.

La LC actualitza les taules freqüentment. Es pot accedir a aquestes actualitzacions a partir de diverses publicacions:

LC Classification additions and changes

És una publicació en sèrie trimestral, editada per la pròpia LC.

Recull tots els canvis i modificacions de totes les taules durant aquell trimestre.

Library of Congress schedules : a cumulation of Additions and changes

Ho publica l'editorial Gale Research, amb periodicitat anual.

Un volum per a cada taula.

Library of Congress classification ...

Publicat per l'editorial Fred B. Rothman. És una publicació en fulls solts que recull les actualitzacions i canvis d'algunes taules.

A més, la LC publica noves edicions de les taules cada vegada que ho considera oportú. Poden ser noves taules, edicions revisades o reimpressions amb suplementos.

6. Aplicació de la LCC a la Biblioteca de la UPF

La classificació és una classificació elaborada no a priori, com la major part de classificacions, sinó a posteriori: la classificació és creada en funció dels fons de la LC. Per això, les taules no són simètriques. En les taules organitzades segons criteris geogràfics, les entrades que feien referència a l'àmbit cultural català estaven poc desenvolupades. La Universitat Pompeu Fabra és una institució arrelada en l'àmbit cultural del qual forma part. És evident, doncs, que els fons bibliogràfics relatius a aquest àmbit tenen una gran importància, qualitativament i quantitativa. Ens hem trobat, per tant, amb algunes taules organitzades de tal manera que afectaven seriosament la classificació d'aquests fons: no podíem arribar al nivell de concreció i especificació requerit pel nombre de documents de què disposàvem i per les previsions de creixement futur. La nostra postura va consistir a intentar resoldre aquests casos problemàtics tenint en compte el funcionament general i la filosofia del sistema, i a intentar adoptar sempre que fos possible solucions globals, basades en aquesta mateixa filosofia.

Per a les matèries, relatives a l'àmbit català, la classificació de les quals no resultava satisfactòria, es van crear noves taules. Aquestes noves taules són paral·leles a altres taules que tenien un desenvolupament que resultava apropiat i

adequat a les necessitats de classificació d'aquests fons. Concretament, per al fons de dret, d'història, de llengua i de literatura de Catalunya hem creat taules noves, que han resolt aquesta mancança, i que segueixen el mateix esquema que utilitza la classificació en aquestes matèries per a altres àmbits geogràfics.

7. L'usuari i la LCC

La finalitat de qualsevol classificació sistemàtica és la d'agrupar a la prestatgeria els documents que són afins pel contingut per tal que l'usuari pugui trobar-los junts.

Aquesta classificació compleix, òbviament, aquest objectiu d'agrupar temàticament els documents, i, a grans trets, ho fa mitjançant la primera part de la signatura – "class number".

En un segon nivell, a través de la segona part de la signatura –"book number"– permet ordenar els grups de documents de la mateixa matèria segons diversos criteris:

- nom dels autors
- diferents títols del mateix autor en el mateix número de classificació
- diferents edicions d'una mateixa obra
- obres originals i traduccions
- traduccions a diferents llengües
- comentaris a l'obra original
- edicions abreujades
- suplementos, etc.

Per exemple, com a norma general i amb totes les combinacions possibles d'aquests mateixos elements, l'usuari es trobaria a la prestatgeria en primer lloc una obra en llengua original; a continuació, un suplement a aquesta obra; després, una altra edició de la mateixa obra; al costat, totes les traduccions de l'obra original agrupades per llengües; immediatament després, les edicions abreujades; i finalment, els comentaris a l'obra original.

Tots aquests criteris d'ordenació estan continguts, de manera codificada o no, en diversos elements de la signatura que, no només ordenen els documents, sinó que proporcionen informació directa o indirecta a l'usuari. Una dada molt útil per als usuaris, que no els exigeix cap formació prèvia, és l'any d'edició de l'obra, que apareix sempre en la signatura com a últim element.

L'usuari final, en definitiva, normalment no es planteja el tipus de classificació utilitzat en la col·locació dels documents en el prestatge: el que li interessa és trobar la informació que necessita més d'altra de suplementària que pot també resultar-li pertinent. La disposició del fons bibliogràfic segons la LCC permet que l'usuari trobi fàcilment els documents que busca, així com d'altres que també li puguin ser útils.

Tant per a l'usuari final com per al bibliotecari, el fet que la sintaxi que presenta aquesta classificació sigui senzilla representa, encara, un altre avantatge, ja que és molt fàcil de trobar el document en el prestatge, i també, per tant, per al personal auxiliar que se n'encarrega, de tornar-lo al seu lloc.

8. Selecció bibliogràfica

Les obres que citem a continuació són obres bàsiques tant per a la introducció en el coneixement de la LCC com per a la seva aplicació posterior.

Caster, Lillie D. *The classifier's guide to LC class H: subdivision techniques for the social sciences*. New York : Neal Schuman, 1986.

Chan, Lois Mai. *Immroth's guide to the Library of Congress classification*. 4th ed. Englewood: Librariés Unlimited, 1990.

Library of Congress. Subject Cataloging Division. *Classification*. Washington: Subject Cataloging Division Service. Library of Congress, 1901.

Library of Congress. Subject Cataloging Division. *Subject cataloging manual: classification*. Washington: Subject Cataloging Division Service. Library of Congress, 1992.

Library of Congress. Subject Cataloging Division. *Subject cataloging manual: shelving*. Washington: Subject Cataloging Division Service. Library of Congress, 1987.

Library of Congress Classification schedules combined with additions and changes. Detroit: Gale Research, 1989.